

РЕШЕНИЕ

№ 4299

гр. София, 27.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав,
в публично заседание на 13.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **1941** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл.13, ал.9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/ и чл.148, ал.1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката.

Производството е повторно, след като с Решение № 2522/23.02.2021 г. по адм. дело № 7000/2020 г. по описа на ВАС, III отделение е отменено Решение № 1654/06.03.2020 г. по адм. дело № 196/2020 г. по описа на АССГ, III отделение, 55 състав, и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на АССГ със задължителни указания.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: гр. П., [улица], срещу Решение № Ж-689/11.12.2019 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране/КЕВР/, с което на [фирма] са дадени следните задължителни указания: 1. В едномесечен срок след получаване на Решението да издаде становище с посочени условия за присъединяване съгласно Наредба № 6 от 24.02.2014 г., глава пета, раздел II, отговарящо на нормативните изисквания на чл. 27 от Закона за енергията от възобновяеми източници /ЗЕВИ/ на „Енерго БР“ - Е. за Ф. „Енерго БР 3“ до 30 kW“, заявена за изграждане по чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ в УПИ Х-2680, кв. 532 по плана на [населено място], общ. Р., обл. П.; 2. В едноседмичен срок след приключване на дейностите по т. 1 да представи на КЕВР доказателства за изпълнението им.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, немотивирано и постановено при съществено нарушение на процесуалните правила и несъответствие с

материалния закон. Жалбоподателят счита, че КЕВР смесва понятията „сграда“ и „постройка“, без да отчита че „постройка“ е по-широкото понятие от „сграда“ и докато всички сгради са постройки, то не всички постройки са сгради. Сочи че, не са сгради по смисъла на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ бараки, навеси, тоалетни, фургони, контейнери, гаражи, всякакви временни и поставяеми обекти. Моли да бъде отменено като незаконосъобразно оспореното решение на КЕВР. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от юрк. Р., който моли жалбата да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът – Комисия за енергийно и водно регулиране – в съдебно заседание се представлява от юрк. Н., който моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Заинтересованата страна – [фирма] - в съдебно заседание се представлява от адв. М., която моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира разноски.

Контролиращата страна – Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по същество на жалбата.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заявление за проучване от 25.07.2019г. „Енерго БР“- Е.- [населено място] е поискало определяне на условията за присъединяване на Ф. до 30 kW за изграждане при условията на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ в УПИ Х-2680, кв. 532 по плана на [населено място], общ. Р., обл. П.. /лист 50-52 от адм. дело № 196/2020 г./ Към заявлението са приложени следните документи: Нотариален акт № 63, том 3, рег. № 2287, дело № 446 от 2014 г. /лист 56 от адм. дело № 196/2020 г./, съгласно който Б. Н. Р. е закупил следните недвижим имот: поземлен имот № 501.2678, за който е образуван УПИ V, кв. 532 по изменения кадастрален план и ПУП-ПРЗ на [населено място], целия с площ 431 кв.м, отреден за жилищно застрояване, с административен адрес: [населено място], общ. Р., обл. П., [жк], [улица]; Договор за съгласие за монтаж на преместваемо съоръжение от 26.10.2018г. /лист 55 от адм. дело № 196/2020 г./, по силата на който собствениците Б. Н. Р. и М. С. С. – Р. дават съгласие и разрешение на „Енерго БР“- Е.- [населено място], представлявано от М. С. С. – Р. да извърши монтаж на инсталация за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници с мощност до 30 kW в поземлен имот № 501.2678, за който е образуван УПИ V, кв. 532 по изменения кадастрален план и ПУП-ПРЗ на [населено място], целия с площ 431 кв.м; Удостоверение №40/02.07.2019г. за въвеждане в експлоатация на строеж V категория, издадено от Главен архитект на [община] /лист 57 от адм. дело № 196/2020 г./ на „Гараж- допълващо застрояване и ограда“ в УПИ Х-2680, кв. 532 по плана на [населено място], общ. Р., обл. П.; Скица № 627/17.07.2019г. на ПИ № 501.2678, за който е образуван УПИ Х-2680, кв. 532 по плана на [населено място] /лист 54 от адм. дело № 196/2020 г./, от която се установява, че е издадена виза за проектиране на Ф. с обща инсталационна мощност до 1 MW, съгласно чл.147, ал.1, т.14 от ЗУТ.

С писмо изх. № 6309/08.08.2019г. на ЕР Юг /лист 58 от адм. дело № 196/2020 г./, „Енерго БР“- Е. е уведомено, че е прекратена процедурата по присъединяване на електрическа централа в УПИ Х-2680, кв. 532 по плана на [населено място], по следните причини: в недвижимия имот, в който се предвижда изграждането на обекта не съществува сграда, присъединена към електроразпределителната мрежа.

„Енерго БР“- Е. е оспорило прекратяването на процедурата с писмо изх. №

6309/08.08.2019г. на ЕР Юг КЕВР с жалба вх. № Е-12-00-326/ 23.08.2019г. Жалбата е получена в КЕВР и с писмо от 10.09.2019г. на основание чл. 143, ал. 4 от Наредба № 3 е изпратена до ЕР Юг за извършване на проверка и изпращане в Комисията на становището на дружеството по жалбата заедно с цялата преписка по нея. Такова е постъпило с изх. № 8369-1/19.09.2019г. /лист 34-35 от адм. дело № 196/2020 г./, получено в Комисията на 24.09.2019г., като в становището на ЕР Юг изтъква, че изграденият строеж „гараж- допълващо застрояване“, разположен в УПИ Х-2680, кв. 532 по плана на [населено място], не представлява сграда, т.е. електрическата централа, която се предвижда да бъде изградена, не отговаря на чл.24, ал.1 от ЗЕВИ.

С оспореното Решение № Ж-689/ 11.12.2019г. на КЕВР, на основание чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3/21.03.2013г. за лицензиране дейностите в енергетиката във вр. с чл. 22, ал. 1, ал. 5 и ал.7 от ЗЕ, на "Е. Юг"- ЕАД са дадени следните задължителни указания:

1. В едномесечен срок след получаване на Решението да издаде становище с посочени условия за присъединяване съгласно Наредба №6 от 24.02.2014г., глава пета, раздел II, отговарящо на нормативните изисквания на чл.27 от Закона за енергията от възобновяеми източници (ЗЕВИ) на „Енерго БР“- Е. за Ф. „Енерго БР 3“ до 30 kWp“, заявена за изграждане по чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ в УПИ Х-2680, кв. 532 по плана на [населено място], общ. Р., обл. П.; 2. В едноседмичен срок след приключване на дейностите по т. 1 да представи на КЕВР доказателства за изпълнението им. За да постанови този резултат Комисията е съобщила следните факти и доказателства: 1. Заявената за изграждане мощност е до 30 kW; 2. Обектът е присъединен към електроразпределителната мрежа; 3. Имотът се намира в урбанизирана територия, следователно са изпълнени изискванията на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ. Направен е извода, че [фирма] не е изпълнило задълженията си като мрежови оператор, произтичащ от ЗЕ, ЗЕВИ, Наредба № 6 и притежаваната лицензия и не е издало становище за условията за присъединяване на заявената за изграждане Ф..

По делото е изслушано и прието без оспорване от страните заключение на СТЕ, което съдът кредитира като обективно и безпристрастно дадено.

Според вещото лице Б., изграденият в имота строеж, съгласно строителната документация е допълващо застрояване - гараж. Постройката е еднопространствена, изпълнена от стоманена конструкция, състояща се от колони и греди /рамки/ с кутиообразни сечение и столници от „U“ профили. О. стени са изпълнени от ламарина, покривът също е ламаринен, еднокатен с външно отводняване с висящ улук и водосточна тръба. Фундирането е плоско с единични фундаменти. Настилката на пода е стоманобетонна. Г. има два входа – един от улицата с двукрила врата и един към двора. Захранен е с електричество.

Предназначението на строежа е гараж – допълващо застрояване, съгласно издадените строителни книжа. Поземления имот попада в устройствена зона Жм – жилищна за нискоетажно застрояване.

В гаража има изпълнена електрическа инсталация. Окабеляването е изпълнено в кабелни канали. Инсталацията се състои от осветителна и силнотоква инсталации /осветителни тела, ключове, контакти/. Монтирано е вътрешно електрическо табло с предпазители. Пред имота има монтирана електрическа кутия. Строежът е въведен в експлоатация с Удостоверение за въвеждане в експлоатация № 40/02.07.2019 г. и е присъединен към електроразпределителната мрежа.

Административен съд София-град, III отделение, 49 състав, при така установената фактическа обстановка прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

По валидността на акта:

Процесното решение е издадено от компетентен независим специализиран държавен колективен орган, на когото са възложени функции по регулиране на дейностите в енергетиката, във водоснабдяването и канализацията – чл. 10 от ЗЕ, в рамките на законовите му правомощия, регламентирани в чл. 22, ал. 1, т. 3 от ЗЕ и чл. 142, ал. 1, т. 1 и чл. 147 от Наредба № 3/21.03.2013 г. Същото е постановено в предвидената форма, като при провеждане на административното производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения, поради което оспорваният акт не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

По процесуалната и материална законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Чл. 23 от Закона за енергията от възобновяеми източници предвижда, че лицата, които желаят да изградят енергиен обект за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници или да извършат разширение на съществуваща електрическа централа или да увеличат инсталираната електрическа мощност на централа за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници, подават до оператора на съответната електрическа мрежа заявления за присъединяване в посочени от тях райони, одобрени по чл. 22, ал. 5. Заявления по ал. 1 се подават след одобряване на електрическите мощности, които могат да бъдат предоставяни за присъединяване, до приключване на едногодишния период по чл. 22, ал. 5.

Операторът на съответната електрическа мрежа разглежда заявленията по реда на постъпването им и с мотивирано становище се произнася по допустимостта на всяко заявление в срок 14 дни от постъпването му. След изчерпване на одобрените електрически мощности за съответния район операторът на електрическа мрежа връща подадените и неразгледаните заявления, което се смята за мотивиран отказ за присъединяване съгласно чл. 117, ал. 4 от Закона за енергетиката.

Според чл. 24, т.1 от ЗЕВИ разпоредбата на чл. 23 (общия ред) не се прилага за енергийни обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници с обща инсталирана мощност до 30 kW включително, които се предвижда да бъдат изградени върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии. Тези обекти се ползват от преференциите по чл.31 и чл.32. В чл. 26 от ЗЕВИ е предвидено, че в случаите по чл. 24 се подават искания за проучване на условията и начина на присъединяване пред съответния оператор на електрическа мрежа при условията и по реда на Наредба № 6 от 24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи.

По чл. 116, ал. 7 от ЗЕ, съответно за обектите по чл. 24, т. 1 условията за присъединяване се определят в становище, което се издава в срок до 30 дни от

постъпване на искането (по аргумент от чл. 26, ал. 3 от ЗЕВИ), а договор за присъединяване се сключва при условията, определени в становището по ал. 3 на чл. 26 от ЗЕВИ, и при издадено разрешение за строеж. Подробната регламентация на реда за присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници по реда на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ се съдържа в Глава пета. Раздел II от Наредба № 6,

Съгласно чл. 87 от Наредба № 6 лицето, което предвижда да изгражда обект за производство на електрическа енергия, отговарящ на условията на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ, подава към оператора на съответната разпределителна мрежа писмено искане за проучване на условията и начина на присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници. То следва да е титуляр на право на собственост върху имот, в който се предвижда да бъдат изградени обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии, както и да е заплатило цена за проучване на условията и реда на присъединяване по ценоразписа на услугите на съответния мрежови оператор.

Съгласно чл. 88, ал. 3 операторът на разпределителната мрежа може да поиска допълнителна информация за характеристиките на присъединявания обект, като лицето, поискало проучването, е длъжно да я предостави в 14-дневен срок. В противен случай, както и ако не отстрани непълнотите и несъответствията в предвидения срок, процедурата по присъединяване на обекта се прекратява. Операторът на разпределителната мрежа може мотивирано да откаже да присъедини обекта към съответната мрежа в заявения срок за въвеждане на централата в експлоатация и да предложи нов срок за договаряне (по аргумент от чл, 90, ал. 1 от Наредба № 6). Съгласно чл. 91 от Наредба № 6 в приложимата редакция операторът на разпределителната мрежа извършва проучване, определя условията, изготвя и предоставя писмено становище за присъединяване на лицето, подало искане за присъединяване, в срок до 30 дни от датата на постъпване на искането. Лицето, получило становището, може да обжалва предложените условия за присъединяване пред КЕВР при условията и по реда на чл. 22 от ЗЕ.

Анализът на цитираните разпоредби показва, че в случай на подадено искане за присъединяване операторът на разпределителната мрежа разполага с три възможности по Наредба № 6, а именно: да прекрати процедурата (съгласно чл, 88, ал. 7), мотивирано да откаже присъединяване (съгласно чл. 90, ал. 1), или да определи условията, като предостави писмено становище за присъединяване на лицето (съгласно чл. 91, ал. 1).

Незаконосъобразно в атакуваното решение на КЕВР е прието, че не било в компетентността на ЕР Юг ЕАД да тълкува дали гаражът представлява сграда или не, доколкото самата КЕВР прави такова тълкуване. Това е така, тъй като именно електроразпределителното дружество следва да провери дали са налице предпоставките за прилагане на изключението по чл. 24 от ЗЕВИ – макар това да не е изрично посочено в чл. 87 и сл. от Наредба № 6 от 24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи. В противен случай и ако присъедини обекти, които не съставляват изключение по см. на чл. 24 от ЗЕВИ, то самото електроразпределително дружество би нарушило изискванията на чл. 22 и чл. 23 от

ЗЕВИ и би подлежало на санкция от страна на КЕВР.

Неправилно в атакуваното решение на КЕВР е прието, че ЕР Юг ЕАД не било изпълнило задълженията си по чл. 91, ал. 1 от Наредба № 6. Съгласно цитираната разпоредба операторът на разпределителната мрежа извършва проучване, определя условията, изготвя и предоставя писмено становище за присъединяване на лицето, подало искане за присъединяване, в срок до 30 дни от датата на постъпване на искането. Това обаче е в хипотезата, при която лицето има обект по чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ, съгл. чл. 87, ал. 1 от Наредба № 6 - сграда.

По делото са приети, като доказателства Скица № 627/17.07.2019 г., Удостоверение за въвеждане в експлоатация на строеж V категория № 40/02.07.2019 г., както и становище от главния архитект на [община], в което е посочено, че обект „гараж-допълващо застрояване“, находящ се в УПИ X-2680, в кв. 532 се счита за строеж по смисъла на § 5, т. 39 от ДР на ЗУТ. От тези доказателства е видно, че в поземления имот е изграден гараж-допълващо застрояване, но същите не са достатъчни, за да бъде направен извод, че изграденият гараж представлява сграда по смисъла на чл. 24, ал. 1 от ЗЕВИ.

Видно от Скица № 627/17.07.2019 г., на основание чл. 143, ал. 1-3 от ЗУТ, е разрешено проучване и проектиране на ново допълващо застрояване – ограда и гараж в УПИ X-2680, кв. 532 по ПУП на [населено място]. С Удостоверение за въвеждане в експлоатация на строеж V категория № 40/02.07.2019 г. е въведен в експлоатация строеж „гараж-допълващо застрояване и ограда“. От становище на главния архитект на [община] е видно, че в поземления имот има изграден „гараж-допълващо застрояване“, който се счита за строеж по смисъла на § 5, т. 39 от ДР на ЗУТ.

Описаните по-горе доказателства установяват изграждането на гараж, но не могат да бъдат основание да се приеме, че в УПИ X-2680, кв. 532 по ПУП на [населено място] е налице сграда по смисъл на чл. 24, ал. 1 от ЗЕВИ, както и на ЗУТ. По отношение на Скица № 627/17.07.2019 г. по искане на жалбоподателя и в изпълнение на дадените с отменителното решение на ВАС указания, е открито производство по оспорване по реда на чл. 193 от ГПК, относно отбелязването на сграда в УПИ X-2680, кв. 532 по ПУП на [населено място]. Скицата представлява официален документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК. Доказателствената тежест за опровергаването ѝ е на оспорващата страна – ответника в настоящото производство.

По искане обаче на процесуалния представител на жалбоподателя е допусната СТЕ, като от заключението на вещото лице се установява, че в УПИ X-2680, в кв. 532 по плана на [населено място], общ. Р., обл. П. е изградена постройка с предназначение гараж – допълващо застрояване. От заключението на вещото лице е видно и че постройката е едностранствена, изпълнена от стоманена конструкция, състояща се от колони и греди /рамки/ с кутиообразни сечение и столници от „U“ профили. О. стени са изпълнени от ламарина, покривът също е ламаринен, едностранен с външно отводняване с висящ улук и водосточна тръба. Фундирането е плоско с единични фундаменти. Настилката на пода е стоманобетонна.

Съдът приема за доказано направеното от процесуалния представител на жалбоподателя оспорване на Скица № 627/17.07.2019 г. по реда на чл. 193 от ГПК, относно отбелязването на сграда в УПИ X-2680, кв. 532 по ПУП на

[населено място].

Действително, както КЕВР е посочила в обжалваното решение, ЗЕВИ има за цел да стимулира производството и потреблението на енергия, произведена от възобновяеми източници /ВИ/ - чл. 2 от ЗЕВИ, като следва да бъде предоставен гарантиран достъп на енергия, произведена от ВИ – чл. 18, ал. 1 от ЗЕВИ. „Гарантиран достъп“ обаче не означава безусловен такъв и именно по тази причина в глава 4та, раздел 2ри от ЗЕВИ са уредени предпоставките за присъединяване на енергийни обекти за производство на ел. енергия от ВИ. Така, в чл. 22, ал. 1 от ЗЕВИ е предвидено, че операторите на разпределителни електрически мрежи ежегодно до 28 февруари представят на оператора на преносната електрическа мрежа предвижданите за едногодишен период електрически мощности, които могат да бъдат предоставяни за присъединяване към разпределителните мрежи на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници, по райони на присъединяване и нива на напрежение, а съгл. ал. 5 на същата разпоредба КЕВР издава решение по реда на чл. 115 и сл. от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, с което одобрява тези мощности след извършване на проверка. По-нататък, в чл. 23 от ЗЕВИ е регламентиран редът, по който лицата, които искат да изградят обекти за производство на ел. енергия от ВИ, следва да процедират, като тази процедура е предвидена именно в изпълнение на целите на ЗЕВИ по чл. 2 и чл. 18 – за да е налице предвидимост, обективност и липса на дискриминация по отношение на всички евентуални желаещи производители на ел. енергия от ВИ.

Ако се приеме тезата на КЕВР, че следва операторът безусловно да присъедини всеки производител на ел. енергия от ВИ, то и обсъдената регламентация би била ненужна и всяко електроразпределително дружество би следвало да присъедини всеки желаещ производител на ел. енергия от ВИ, което определено не е целта на закона, предвид горесцитираните норми на чл. 22 и чл. 23 от ЗЕВИ. Наличието на подобна регламентация и одобряването на електрически мощности е в съответствие с целите /като процентни показатели на енергия от ВИ/, регламентирани в приложение 1 на Директива 2009/28/ЕО, които от своя страна са предвидени с цел създаване на баланс през годините /от 2005та до 2020та съгл. Директивата/ от една страна между увеличаването на дела на енергия от ВИ в брутно крайно потребление на енергия и от друга – формирането на цената на ел. енергия, която не следва да бъде непосилна за крайните потребители. А е безспорно, че цената на ел. енергия от ВИ е преференциална и тази цена в крайна сметка се заплаща именно от крайните клиенти.

В контекста на изложеното е приета и разпоредбата на чл. 24 от ЗЕВИ, която регламентира **изключение** от така въведеното правило на чл. 23, и съгл. т. 1 предвижда, че чл. 23 не се прилага за енергийни обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници /ВИ/ с обща инсталирана мощност до 30 kW включително, които се предвижда да бъдат изградени върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии. **Целта на това изключение е да стимулира**

ползването на ел. енергия от собствени неголеми ВИ за собствени нужди, т.е. за собствено потребление – затова е уредено и задължението да е налице сграда в имота – а остатъчното количество следва да се закупи от оператора по преференциалните цени. Именно, защото се касае за изключение /а изключението е стеснителна/извънредна хипотеза на общото правило/, то и същото не би могло да бъде тълкувано разширително в настоящия спор, включително и относно значението на думата „сграда“.

Въпросните малки инсталации са такива, които не биха могли да повлияят негативно върху стабилността на цялата енергийна система. При всички случаи обаче, **целта на разпоредбата на чл. 24 не е да стимулира злоупотребите, при които се изграждат фиктивни постройки** в територии, в които няма потребление и се налага пренасяне на произведената електрическа енергия. Именно затова се касае за изключение от общото правило.

В подкрепа на горните мотиви е т. 43 от преамбюла на Директива 2009/28/ЕО, изцяло транспонирана с приемането на ЗЕВИ, имаща за цел да стимулира гражданите към постигането на целите на Директивата, т.е. към използване на ел. енергия от ВИ, както и т. 51 от преамбюла на Директива (ЕС) 2018/2001 от 11.12.2018 г. И двете директиви имат идентичен предмет – насърчаването на използване на енергия от ВИ, като по-новата определя правната рамка, в частност процентите на ел. енергия от ВИ в отделните държави членки до 2030 г. Съгласно т. 51 /която на практика пояснява вложеното в т. 43 на Дир. 2009/28/ЕО значение/ **за да се насърчава използването на възобновяема енергия от микро, малки и средни предприятия (М.) и от отделните граждани** в съответствие с целите, определени в настоящата директива, за малките проекти за възобновяема енергия, включително децентрализираните проекти, **например покривните слънчеви инсталации**, следва да се въведе процедура чрез обикновено уведомяване за свързване към мрежата до компетентния орган. Цитираната норма потвърждава посоченото, че **чл. 24 изисква в съответния имот, намиращ се в урбанизирана територия, да е налице сграда, именно с цел покривната слънчева инсталация да захранва тази сграда и по този начин реално произведената от ВИ енергия да се използва за собствено потребление**. А поставеният във въпросния парцел гараж от ламаринена конструкция нито е сграда /за което ще бъдат изложени мотиви по-долу/, нито служи за обитаване/живеене, нито представлява предприятие, реално ползващо ел. енергия за производствените си нужди, нито въобще в него има реално потребление на енергията от ВИ за отопление.

Както бе посочено, **след като чл. 24 от ЗЕВИ е изключение, то и тълкуването на разпоредбата следва да бъде съобразно нейната цел, а именно – да се стесни приложението ѝ, а не да се разшири посредством разширителното тълкуване на понятието „сграда“**, уредено основно и преимуществено при това в детайли в ЗУТ – по арг. от чл. 46 от ЗНА. Действително в ЗУТ няма легална дефиниция на „сграда“, но това не е пречка значението ѝ да се извлече от съдържанието на разпоредбите на закона. Този подход, впрочем, се прилага и по отношение на други институти в други

закопи в българското право, като например понятието „невменяемост“, което няма легална дефиниция в Наказателния кодекс /НК., но се извежда от чл. 33 НК и не се налага значението на думата да се търси в тълковния речник. Аналогична е ситуацията и с понятието „сграда“, чието значение за целта на приложението му в чл. 24 от ЗЕВИ не следва да бъде търсено в тълковните и синонимните речници на българския език, доколкото е налице подробна правна уредба на сградите и постройките в ЗУТ.

Тълкуване на понятието „сграда“ е уредено основно и преимуществено при това в детайли в ЗУТ – по арг. от чл. 46 от ЗНА. Действително в ЗУТ няма легална дефиниция на „сграда“, но това не е пречка значението ѝ да се извлече от съдържанието на разпоредбите на закона. Аналогична е ситуацията и с понятието „сграда“, чието значение за целта на приложението му в чл. 24 от ЗЕВИ не следва да бъде търсено в тълковните и синонимните речници на българския език, доколкото е налице подробна правна уредба на сградите и постройките в ЗУТ.

Чл. 12, ал. 1 от ЗУТ гласи, че застрояване е „разполагането и изграждането на сгради, постройки, мрежи и съоръжения в поземлени имоти“. Още в тази разпоредба се прави разграничение между сгради и постройки. В противен случай законът щеше да използва единствено думата „сгради“. По-нататък, в чл. 41 от ЗУТ е посочено, че допълващото застрояване в урегулирани поземлени имоти се състои от спомагателни, обслужващи, стопански и второстепенни постройки към сградите на основното застрояване и се разрешава в съответствие с предвижданията на подробния устройствен план. Именно с оглед характера на постройките на допълващото застрояване, режимът на тяхното допускане е значително улеснен в сравнение с изграждането на сгради.

По см. на § 5, т. 38 от ЗУТ „строежи“ са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация, реконструкция по автентични данни по смисъла на чл. 74, ал. 1 от Закона за културното наследство и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението.

От горните разпоредби следва безспорно, че строежи са както сградите, така и постройките, а гаражът безспорно е постройка – допълващо застрояване по см. на чл. 41 и сл. от ЗУТ, като това не го превръща в сграда по см. на ЗУТ /в частност чл. 42, ал. 2 и чл. 43, ал. 1 от ЗУТ ясно отграничават гаражите от сградите като понятия/. Именно като „допълващо застрояване“ е посочен въпросният гараж в удостоверението за въвеждане в експлоатация /л. 62 от адм. дело №196/2020 г./.

Горното разграничение на „сгради“ и „постройки“ се съдържа и в чл. 70 от Наредба № 7 от 22.12.2003 г. за правила и нормативи за устройство на отделните видове територии и устройствени зони. Безспорно и двете понятия съставляват застрояване/строежи, но сградите са такива на „основното“, а постройките, вкл. и гаражите – на „допълващото“ застрояване.

По-нататък, в решението си КЕВР приема, че съгл. скицата се касаело за

гараж – масивна постройка. Нито от скицата, нито от удостоверението за въвеждане в експлоатация, нито от разрешението за строеж може да се направи извод, че се касае за масивна постройка. Видно от СТЕ и приложените снимки **въпросният гараж е изпълнен от тънкостенна метална рамкова конструкция.** Стените и покрива са изпълнени от ламарина. Следователно изводите на КЕВР в тази насока също се явяват незаконосъобразни и противоречащи на събраните доказателства и действителната фактическа обстановка. **Макар видът на строителството на гаража по същество да не променя факта, че същият съставлява постройка – допълващо застрояване, конструкцията му от ламарина е индичия, че изграждането на подобен род постройка във въпросния парцел УПИ Х -2680 има за цел единствено да заобиколи изискванията на чл. 23 от ЗЕВИ като създаде привидност за изпълнение на предпоставките на изключението по чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ.**

Налага се изводът, че в УПИ Х-2680, в кв. 532 по плана на [населено място], общ. Р., обл. П., не е изградена сграда, поради което не са изпълнени изискванията на чл. 24, ал. 1 от ЗЕВИ от [фирма] и законосъобразно [фирма] е прекратило производството по подаденото от дружеството заявление. **Целта на наличието на процедура за присъединяване по чл. 23 от ЗЕВИ е да се предотвратят злоупотребите, както бе посочено по-горе, чрез изграждането на фиктивни постройки.** В случая именно това е сторено посредством изграждането на ламаринен гараж в процесното УПИ, очевидно непредназначен за обитаване и изграден единствено с цел формално да се изпълни изискването на чл. 24 от ЗЕВИ като спорът се съсредоточи върху това дали гаражът е сграда по см. на разпоредбата или не. Освен че не е сграда, същият не е предвиден за обитаване, респ. не представлява предприятие по см. на горесцитираната т. 53 от Директива 2018/2001, което означава и че в този гараж няма да има реално потребление на произведената от монтираните върху него конструкция на Ф..

При това положение съдът намира, че решението на КЕВР не съответства на целта на закона, поради което и на това основание се явява незаконосъобразно и следва да бъде отменено. Не са били налице основания КЕВР да дава указания на [фирма] да издаде становище по чл. 27 от ЗЕВИ във връзка с присъединяването на Ф. при условията на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ, тъй като такава Ф. не е налице.

С оглед изложеното, оспореното решение на КЕВР е незаконосъобразно и следва да бъде отменено, като преписката бъде върната на административния орган за ново произнасяне при спазване на дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, съобразно представения списък на разноските по чл. 80 от ГПК, в общ размер на 950 лв., от които 600 лв. депозит за възнаграждение на вещото лице, 50 лв. платена държавна такса и 300 лв. юрисконсултско възнаграждение, определено на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд –

София -град, Трето отделение, 49 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № Ж-689/11.12.2019 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, с което на [фирма] са дадени следните задължителни указания: 1. В едномесечен срок след получаване на Решението да издаде становище с посочени условия за присъединяване съгласно Наредба №6 от 24.02.2014г., глава пета, раздел II , отговарящо на нормативните изисквания на чл. 27 от Закона за енергията от възобновяеми източници /ЗЕВИ/ на „Енерго БР“ - Е. за Ф. „Енерго БР 3“ до 30 kW“, заявена за изграждане по чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ в УПИ Х-2680, кв. 532 по плана на [населено място], общ. Р., обл. П.; 2. В едноседмичен срок след приключване на дейностите по т. 1 да представи на КЕВР доказателства за изпълнението им.

ВРЪЩА административната преписка на Комисията за енергийно и водно регулиране за ново произнасяне при спазване на дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Комисия за енергийно и водно регулиране да заплати на [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], сумата в размер на 950.00 лв. /деветстотин и петдесет/, представляваща разноски в производството.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд по реда на АПК в 14 – дневен срок от деня на съобщението, че същото е изготвено.

СЪДИЯ: